

Я - українка, з мене степ почавсь... (збірка)

Любов Геньба

Поетеса з Гуляйполя, яке сьогодні на межі трьох областей веде тяжкі бої за ці степи і Україну.

Я - українка, з мене степ почавсь...

На цій землі не оскверни мене,
Бо тут дідів моїх живе коріння,
Тут досі ще живуть їх білі тіні
І дихають, як визрілий ранет.
Над грушею знайомий молодик
Колише голубий туману голос.
Тут ми спокон віків піснями молилосьь.
Поглянь: у травах їх живі сліди.
Сюди лиш чистим помислом ввійди,
Душею й тілом так, як на причастя.
І степ розстелить рушники квітчасті,
Зайди на них - і станеш молодий.
Я звідси починаюсь як народ,
Земля моя свята - жива ікона.
Тут все про мене зна сусідський сонях,
А він ясний, як сонце й сам Господь.

Придумаю вінок із квітів тамариксу,
Туніку одягну і сонце на уста.
І спробую побуть так, як Таїс Афінська:
Для піданих - велика, для грішників - свята.
Зварю в'язкі меди, настояні на травах,
В жертovníку візьму вогню для каганця
І буду виглядати в очах твоїх лукавих
Чи смерті, чи тепла, чи царського вінця.

Але набридне це, я знаю, дуже скоро.
Яка мені печаль до тих македонян?
Як падать – стрімголов,
А як злітатъ – угору.
Жаль, ошасливить світ судилося не нам.
Бо у моїм роду – поляни і древляни,
І небо в полинах, повітря – хоч малюй.
Від почуттів моїх загоюються рани,
Бо голосом віків землі своїй молюсь.

БАШТАННА НІЧ

Місяць, як яєчко у гніздечку,
Вкутався в любисток і спориш.
Я спиналась в ночі на краєчку,
Бо в баштані ворухився вірш.

Свиснув, гикнув – аж луна по полю,
Потягнув – аж хруснули кістки.
І був схожий на сусіда Колю,
Що до Катрі сватався на святки.

* * *

І вовіки віків, нині й прісно
Називаю цю землю – Вітчизна.
Чистим помислом, серця прозрінням
Називаю цю землю – спасінням.
Білі лебеді сплять серед степу,
І від білості серцеві тепло.
Сірі гуси розхлюпують воду,
Жабенята звелись хороводить...
За Варварівку сонце заходить,
А по радіо — знов про погоду;
Що на заході буде дощить,
А на сході природа мовчить.
Слуха лебедів і лебедят.
Диха в Мордика грушами сад.
Носять бджоли туди і сюди
Жовтий сік, що аж гуснуть сліди.
Гусне небо і гусне рілля,

Хмарка хвостиком он метиля...
Так це близько... І навіть здаля
Тепле марево біль затуля.

* * *

Батько йде по степу, і така в нього довга дорога.
Батько йде по степу, трави хилять йому корогви.
Батько йде по степу, він сьогодні запрошений Богом,
А велика душа біля сонця, води і трави...
Батько високо так, він тепер переорює небо,
І Всевишній йому довіряє небесні жнива.
Батько сіє любов, бо у нього єдина потреба:
Хліб і сонце, — а сонце йому в головах.
Вчора в нього була середа, чи четвер, чи неділя,
Хто його розбере вічний той календар в "небесі..."
Біль залишив землі, наболілий у тілі,
І пішов по хмарках, по небесній траві, і росі...
Біля столу збере нас, а сам на ненадовго вийде.
І зачиняться двері, і свічка заплаче в руці.
Буде сонце його виглядати до після обіду,
І за нас обцілюють сліди запашні спориші...

НІЧ У СТЕПУ

Гайда у степ, там досі пахне літом
І соняхи в грузинських картузах.
І молоденький місяць в душу світить,
І в очереті качка: ках та ках...
Спинюся, озирнуся; я і тиша,
Хіба що коник вигляне: "Цить-цить..."
В копиці сіна щось звелися миші,
А потім все притихне і мовчить.
Лапата хмара темна, як примара,
Собою затулила білий світ.
Он скотарі загукують отару
І пес Рябко шукає дядька слід.
УАЗики пробігли на "охоту",
"Охотникам" до ранку соловіть.

Аж черногуз услід роззявив рота,
А горобчиха горобцям: "Віть-віть".
Загадую: дзвенить в якому вусі?..
Я тут щаслива, точно повезе.
Чумацький віз вверх дном перевернувся,
А сонних коней тиха ніч пасе.

ПРО ГРУШЕВЦІВ

Ген-ген біжить лоша у жовте літо,
Бджола летить на пасіку, агов!..
І я стою маленька серед світу
І віддаю вам шану і любов.
Добрідень Вам, бабусенько Палазю,
Добрідень, бабо Гебелко, а ще
Як хочу я вас всіх назвать одразу,
За чередою бігти під дощем.
Труснуть у Москівців пахучу грушу,
Яка росла на радість дітворі,
І винять з кавуна солодку душу,
І з'їсти, щоб ніколи не старіть .
Сьогодні, слава Богу, вже й неділля,
Пройди селом хоч голий — ні душі.
А ні, таки, он Муравйов з похмілля
Біля ставка мотає віражі.
А баба Дирманка сидить на троні,
Що біля двору виріс із пенька.
В калошах, куфайчині, от Мадонна!
На ній спинився не один пліткар.
Під сонечком липневим аж зопріла,
Але змахнула спеку крадькома.
"А, що? Оце купила та й наділа,
А як нагоди іншої нема".
Дивачка? - Ні. Тепер вже вічність сива,
У білій хустці десь в світах летить.
Та бабця, як земля моя красива,
Сама вже пам'ять, в пам'яті стоїть.

МОВА МОГО НАРОДУ

Це колись ми були хуторяни,
В місті тиццали: "Справжні миряни",
І сочилися совісті рани,
Що якісь ми невправні.

"Он погляньте - село і люди!" —
Розпинали нас привселюдно.
Нам чужинці були за суддів,
Наче ми із сільського бруду;

"Ти - холоп, зарубай на лобі,
Твоя мова немов хвороба.
І незграбна, і "неудобна",
Наче роба".

І носили клеймо непоправне
У торбині своїй державній
Ми, нащадки козаків славних,
Задержавлених, бездержавних.

На землі своїй будь робою
Як нам важко було з тобою,
Мово рідна, моя журба,
Ти - царівна, ти не раба,

Ти у зорях, в отавах, долях,
В споришах, небесах, тополях,
У зіницях, ставках, криницях,
Неповторна і смуглолиця,

Чорноброва, тендітна, люба,
Ти ошатна в святах і любощах.
Хто плекав твоє ніжне слово,
Бачив: ти, мов козачка горда,

Жебоніла сльозою й сміхом
І боролась з чужинським лихом,
Знала точно, чия ти родом;
І проста, і легка, як подих.

А на заході сонце сходило
І кропило святими водами,
Піднімало мою державу
І її споконвічну славу.

Час ударив, побідне літо:
Будем жити, ще будем жити!
І тобі я, як жінка жінці,
Співчуваю, бо ми — українці.

Пошматковані, биті, й гнані,
Але славою предків славні.
І яка тобі ще нагорода?
Ти сьогодні ясна й природна,

І чужинцям ти стала модна.
П'ють твою волошкову вроду
І нема тобі переводу,
Рідна мово мого народу.

БІЛА ВИШИВАНКА

Я сьогодні встану рано-спозаранку,
Виспіваю серцем білу вишиванку.
І щоб ти вдягала та й на біле тіло
Так, як починалась, так, як ти хотіла.
На рукав зозулі посаджу на вітах,
А на комірцеві помережу літом.
А на грудях сонях в голубім серпанку,
Щоб тобі ясніло з ночі і до ранку.
По подолу вишию голос мого степу,
Щоб тобі, вродлива, ніжно було й тепло.
Щоб, коли вдягалася ти, красою вінчана,
Щастям осявалися твої ніжні віченьки.
Щастям осявалися, щастям окропилися
Наші дні несправедні, що в тобі зродилися.
Як тебе сахалися, як тебе цуралися,
Що і українцями зватися боялися.
Як збирались, радились між чужих, заблудлих...
А біда - не боком, а біда - по людях,
І слова збувались у пророчій долі:

Ой, чиїх дітей ми онучата голі?!
Я у Вас, Тарасе, так любити вчуся.
Озовись, Шевченкова, України Музо!
Нам на прощу з нею і на віче судне,
Виведи із глуму всіх дітей заблудлих.
Тільки у любові путь у нас земний.
Боже, Україну, праведний храни!

Війна

Ми залишили там весну у білому цвітінні,
Ми залишили там війну і наші білі тіні,
Ми залишились на землі, в якої вкрали небо,
Лежить окраєць на столі, як розповідь про себе.
Що він тут жив, він був, він знав усе вчорашнє вчора,
І, що земля понад усе, і, що той хліб із горя.
І знала я і хліб, і рід, що вороги — то боляче,
І плакав цілий білий світ, так і залякнув стоячи.
Ми ще сушили сухарі, думки носили відрами,
Мовчало сонце угорі очам своїм не вірило.
З усіх усюд повзла війна під хату й на городі,
Топталася по нас вона, неначе війни в моді.
По всіх сусідах, по дворах, стежинах переляканих,
Бродила чорна сатана в штанях кацапських ватяних.
А будьте прокляті чорти із племені чортячого,
Купались кулі, як відьми, в крові людській гарячій.
Життя летіло шкереберть, неначе й нежилося .
І бігала щаслива смерть з розпатланим волоссям.
І все було, як на показ в оцьому серіалі.
І, наче не було там нас, лиш голоси в астралі.

Прощальна

Коли виходять люди в нікуди,
Хати стають привидами,
А були ж квіточками, а були жіночками,
А були ж газдинями, стали тінями — ми...

Нас розкидано по зерну, по камінчику
Аж на той бік вічності,
Де усе було і немає,

Серце крає, знаєш? — Знаю...

Ой, десь по той бік вітру,
По цей бік світу ні зими, ні літа,
Ні осені у двір, лиш пил, до жил...

Ой, там на тім боці,
Де коники на толоці,
Де сльоза захолола в оці,
Чуєш дзвін, з усіх стін — він...

Напишіть мені про Гуляйполе...

Націловане нами Гуляйполе, день у день йде у бій за волю,
Перебите і переболене, закарбоване в кожну долю.
Тут кістками хатин устелені і Бочани, і Косівцева,
І Спартак, що один на белебні, береже наше славне древо.
Не зімкнути до ранку очі, був учора касетів рій,
Шифром пишемо: "Як на Ро...чій? На Спор...ній, і на Шкі...ній?
Як отам, де у тітки Насті було дуже багато квітів,
І отам, де стрічалося щастя, у замріяний вечір літній.
І отам, де дорога на кручі, і отам, де жила ворожка?.."
Всі далеко, душею мучимось, напишіть, земляки, хоч трошки.
Про погоду, чи сніг, чи вітряно, а для нас — то святі меди.
Бо по центру, як древні літери, ходять вічні наші сліди.

Бочани, Косівцева — територіальна назва сотень.
Спартак — артіль у 50-х роках, у місті Гуляйполі.

Чекання

Чи спиш, синок? А чи хоч щось їси?..
Молюсь за тебе і за вас за кожного.
Спаси, мій Боже, Господи, спаси!
Красивого мого, непереможного.
Бо він отам, де ні тепла, ні стін,
Ні світу білого — суцільні ями.
Спаси, мій Боже, бо у мене ж він

Болить, як мука між двома синами.
Мовчанням обіймаю телефон,
Вже він в мені проріс під серцем самим.
Навпомацки в думках будує схрон,
Бо він отам, де всіх чекають мами.

Біла хата

Коли у мене буде хата біла,
Я намалюю їй веселі крила,
Скажу, красуне, ще ж тобі летіти,
А нам в тобі щасливитись, любити.
Вона спурхне легесенько, легенько,
Підніме, як рядки роки усенькі,
І понесе над знаними стежками,
В найкращий рай, що був лише у мами,
У розквітчасті на землі сади,
Де хтось мені лишив свої сліди.
Настане вечір, сяде обережно
На всій планеті лиш одна збережена,
Їй місяць буде щось у сні шептати,
А соловей розходиться співати.
І буде все таке, як я хотіла,
І білий день, і в ньому хата біла.

На передньому краї життя

Старіє моя хата і горбиться, і крекче,
І сниться бідоласі уся її рідня.
За балку на Мартина подавсь забутий вечір,
Шука собі притулок навмання.
А далі понад Биркін, а далі на Оріхів,
А далі буде далі, а нині ж там війна.
Стоять в окопах хлопці із мужності і сталі.
І світять в потойбіччя їм вічні ордена.
Такі ж вони красиві, чи бачили де кращих?..
Такі ж вони всі справжні, справжніше не бува.
А кулі невмолимі летять вражини вражі
І скалиться від щастя сатана.
Вертайтеся додому, вертайтеся, рідненькі,
Вертайтеся, бо й хата вже знята із хреста.
Зберіть їх в одну купу проклятих воріженьків,

Хай видихне це горе земля навік свята.
Ой, люлі-люлі-люлі,
Шумлять сади розлогі,
Ой, люлі-люлі-люлі,
Хай тихо сплять сини.
І топчеться край світу хатина коло Бога,
Вона ще не вернулася з війни.

** Биркін, Мартина — степові ставки у передмісті Гуляйполя. Місто Оріхів — за 50 км на захід від Гуляйполя.*

Воскресіння

А мені б ще додому і хай буде свято,
Де по небу знайомім ходить радісна хата,
Пригорнуся до неї, землі поклонюся,
Наридаюсь, наплачусь, навік залишуся.
І воскресне вона, бо святі ж воскресають,
Наче знята з хреста, та хрести ж підіймають,
Над усім, що було, і ще віриться — буде,
Не пройшло, не пішло, хай збираються люди.
За великим столом, на велике причастя,
Ми ж прийшли, бо із нас оцей край розпочався.
Підіймемось над світом, де небо і зорі,
Де вишневі сади в павутинні прозорім,
І висока трава, що давно усе знає,
Ми прийшли, щоб пройти, хай нас вічність згадає.
Де шумить ковила, посивіла від горя,
Де ущерть нам війна всім насипала горя,

Де ми вийшли з глибин, як святі пекторалі,
Де ми всі як один, ті, що не помирають.
А ідуть, та ідуть, волю взявши в поклажу,
Білі воїни путь нам посвітять відважно.

По корінню тепер можна нас пізнавати,
Пуповина вросла, коло кожної хати.
І намолений простір стає усе вище,
Повертаєм до себе, неначе на віче.

Тут і правда, і біль, і оте, що з народу,

Бо ми всі як один українського роду.

Присвята Нестору Махну

Та, чуєш Батьку, ти уже вставай!
Немає діла тут у нас без тебе.
Горить наш край, болить наш рідний край,
Немає місця на землі й на небі.
Ти тільки свисни, хлопці тут як тут,
Одним кошом до тебе позлітають,
Бо як нам, Батьку, нині перебудуть,
Коли кацапи волю забирають?
Вставай, рідненький, вже така пора,
У ножнах шаблю нічого тримати,
Бо мама плачуть, плаче дітвора,
Ридає в місті нашім кожна хата.
Веди нас, Батьку, хай земля гуде,
Хай дико виє проклята вражина,
Бо все, що є в нас, то воно святе:
І степ, і воля, й мати Україна.

Гора

Не підніму цю гору, така гора важка,
Там пам'ять коло двору і хата в рушниках.
Така вона красива, тендітна і легка,
Там я була щаслива у всіх своїх роках.
І вечір коло серця, приліг і задрімав,
А ніч вона пасеться — як треба — у лугах.
Ляга туман на Гайчур, на спомин мій ляга,
Там ще мій давній пращур рубає ворога.
Він знав усі дороги, таємні стежечки,
Іще оту, до Бога, що видно з-під руки.
Зійду і я на кручу крутезну, як життя,
Внизу земля болюча, замішана в сміття.
Не вірю, ще не вірю, хіба це так бува?..
Хай кожному по вірі, а вічним — сон-трава.
Зіпхну камінну груду, що в серці й голові.

Ми мусимо, ми будем! Бо ми ще живі!

На смерть Музею

Тут сатана щасливий правив бал.
Горіло так, як начебто дуріло,
Музей спливав між вогняних дзеркал,
Як велит падав, лиш стогнало тіло.
Прожив багато, так, як мудрецам
Набрала доля на життєвих п'яльцях,
Він скільки бачив, а ще скільки знав,
Що не злічити всіх подій на пальцях.
Він не кричав, приймав життя як є,
Навколо люду людно вирувало,
Він помирав і думав про своє,
А може і про наше, що пропало.
Упала ніч, розгублено-німа,
Такі на смерть бува приходять ночі,
І був це час, коли ішла війна,
І безпорадний Бог відводив очі.

Прокляття

Що ж ви натворили в Україні,
На моїй омріяній землі?
Тут по кожній пустці бродять тіні,
Наших душ прибитих до землі.
Що ж ви натворили, діти вражі,
Варвари безумної "страны".
Отака немислима зараза,
Брешете усім: "Та то ж не ми..."
Вже ж не ви, з очима людожерів,
Вже ж не ви, бо вбралися в святе.
Забрехались світові в етері,
Мізки людські з кавою п'єте.
Будьте прокляті на всі століття,
На усіх земних материках,
Нездорова нація у світі,

З кров'ю українців на руках.

Безсмертя

Куди не гляну в нас війна, війна у нас, ви знаєте?
Така війна, що всім вина, що брязка, клаца, лає.
Собаки навчені любить, коти знімають поранення,
Ручними стали голуби, що в путь несуть останню.
А у раю, там у раю, де смерть, навіки смертна,
В своїм останньому бою, солдат кує безсмертя.
Безсмертя зна, на те воно із вічністю у тузі.
За ним поранена весна, за ним кохана, друзі.
За ним усе, за що ішов, за ним болючі будні.
Безсмертя — це така любов, де ходять незабутні.

З ОСЕНІ БОЛЮ

Я стою на початку свого кінця,
Іще тільки стою на початку.
Доля в тіло моє вже давно вбила цвях,
А життя лише ставило латки.
І боліло мені. І було - як було...
І горіла - як вся Україна!
Це десь в іншому житті:
Біла хата, село,
А тепер ми із ними - руїна!
І кочують народу мого жебраки
По усенькому білому світу.
Все іде - як іде,
І минають роки.
Десь ростуть ненароджені діти.
І наважилась я закричат на весь світ:
"Зупиніться, багаті і ситі!".
Це Шевченко для нас залишив "Заповіт",
Та степи наші кров'ю залиті...
Ходять цвіту земного красиві мужі,
Кулі в тілі, отам, на тім світі.
Боже милий, спаси мій народ, збережи,
Кістку кинь ненажерливій свиті.
Я пройшла по стежках, де буяла любов,

Де сонців в кожному гені по вінця.
Я бажаю вам, люди,
Лишайте в собі цвіт вкраїночки і українця.
І коли піді мною не стане землі,
І піду мандрувати по світу.
Ви приходьте у гості в мої білі сни,
У вишиваних льолях із літа.
Залишаю вам сонце, і море, і степ,
Сині хмари розсуну, як стіни.
Залишаю тепло на болючій Землі
Із величним ім'ям - Україна!

Ліричні вірші зі степу

Я ВИЙДУ ЗА ТЕБЕ ЗАМІЖ...

Я вийду за тебе заміж...
І стану дружиною для поцілунків, лунків,
Я приручу твоє серце, щоб стати на щабель ближчою до Бога, а у хвилини сімейного
дозвілля я стану семидільницею, семитільницею на твоєму тілі.
І ніхто хай не здогадується у якому віці на цій сторінці я ще була молодою...
Гей, гой-я, гей, гой-я...

Закричалось і затужилось,
Степ обіцяне віддає...
Як любилося " не долюбилось,
Хай святиться ім'я твоє!
Білий світе, на білі крила
Ти візьми мене ще, візьми!
Я ж любила, не долюбила,
Середзим'я, серед зими.
Білим небом накрию хату,
Нічці, ніченьці постелюсь.
Нагукаю його на свято,

Біле вогнище розпалю.
За снігами, за білим, білим,
Спрагу в келихи розілляю.
І на білім, на білім тілі
Всі гріхи свої відмолю.
Біле сонце іде зі сходу,
Долі в ніженьки помолюсь.
І в степу на самісінькім споді
Відлюблю, як ще не люблю...

Заспів

Ой, леле, леле, - день пливе за хмари,
Ой, леле, леле, що там за біда?
Ордою йдуть чи турки, чи татари,
Чия ж оцього разу та орда?

Чия, чия? Поляни чи древляни,
Чи половецькі сіті на вітру?..
Мовчать, мовчать насуплені кургани
Лиш тирса вслід посвистує: "Ату!..."

Ячить красуня в небо половецька,
Кульбаба їй у очі сипле цвіт,
І на щоці сльоза уже, здається,
І серце обертається на схід.

Була ж вона для когось незвичайна
І вимріяна, бажана була.
І бились войовничі половчани,
І скіфи не жаліли свій булат.

Тепер отут в степу стоїть торішня,
І кличе серце серденьком: "А-у-у!!!"
І вже не баба, а висока пісня
Ногами розколихує траву.

Зайду у степ глибокий на світанку
І за світ серце випущу - лети!...
І кличе хтось: "Чарівна половчанко,
Світи ж мені іще, не одсвіти..."

Половчанка

Я Вас украла посеред зими,
Украла — очі небом зав'язала.
Десь я, десь Ви, іще немає "ми",
Та закрутилася земля і стала.

Жінки - вони спиняють час на мить,
А потім душі грішні п'ють уволю.
Це " як окраєць сонця відломить
І обпектися, й не почути болю.

Гукаю Вас, маню у вільний степ,
Де нас пізнає кожна кураїнка.
Там баба мудрим поглядом пряде,
Давно знайома скіфська українка.

Питаєте: це ж із яких країв
Я так ішла... І коло серця стала?
Ви гляньте в очі баби і мої,
І більш нічого. Я усе сказала...

Спрага душі

Іди, іди, і будем раювати,
Горить вже тіло не одну добу.
Бери мене чужу і не засватану,
Неси мене, як прокляту судьбу.

За білий світ, а чи за край, не знаю,
Туди, де тіло з тілом відболить.
Де арфа серця щось таке співає,
А губи шепчуть: "Пить, любити..., пить..."

На золотому березі печалі
Візьми мене і вже не загуби.
Ми чверть століття, Господи, мовчали,
І гріли небо, наче голуби.

Гніздечко звий у пазусі, на денці,
Таке маленьке, щоб ніхто не знав.
Я поселюсь в твоїм великім серці,

Серед васильок, грициків і трав.

Сьогодні так любити вже не модно,
Скажи, де так востаннє раював?
Чи рай отам, де сонце йде зі сходу,
Чи рай отут, де ти мене пізнав.

Свято половчанки

Учора приходило свято,
Бо вчора була неділя.
Стрїчала його радо,
Як водиться, хлібом-сіллю.
Садила його на покуті,
Поїла його чар-зіллям.
І падало серце покотом
На щедрім оцім застіллі.
Стелила м'якеньке ложе,
Це бачили тільки стїни.
А ще я була гожа,
Легесенька, як пїр'їна.
І бажана, і красива,
І в щастї своєму радїсна
А ще я була щаслива.
Марїє Пречиста, радуйся!
Бо вчора була неділя,
Бо ще у вазонї свято
І поцілунки на тілі,
І усміхається хата.
І засинаю тепло,
Серцем твоїм помічена,
І лебедить над степом
Пїсня кохання вїчна.

* * *

А нам з тобою вже нїяк тепер,
Бо недїлимї ми, як Україна,
Я жду тебе у п'ятницю, четвер,
У всі віки, якї чекать повинна.

А ти мене попробуй розбери...
Таких, повір, найперших розбирають...
Гудуть в моєму тілі явори
І золоті веселки визрівають..
Громи лежать - не треба їм меча,
Приручених пасу в розкішнім слові...
Я - українка, з мене степ почавсь:
Із вічного, із вірного, з любові...

* * *

Не вмовляла вечір - сам прийшов:
"Тупу-туп, гоп-па!"
Не чекала милого та зустрівся гречний:
"О-па-па!"
Він прийшов із буднів.
Гомоніли люди навкруги: "Ги!..",
А я привселюдно
Цілувала блудно -
Мерли вороги.
Ой ви, воріженьки,
Ваш мізочок - жменька
Ось така...
Я ж у тата й неньки
Одна однісінька - розтака...
Він іде за мною,
За мною одною,
І земля м'яка...
Тулюся до нього,
До нього одного - ось яка...
Гойда, гойдалочки,
Падали зірочки,
Та до мене в двір.
А я його схочу - горе перескочу,
Буде поговор...

* * *

З моєї постелі грішної ростуть вірші,

тягнуться до тебе, до Божого причастя, до щастя.
І стою я тоді перед світом, намолена тобою,
І ряснію, яснію, і квітну любов'ю...

ПЕТРІВ БАТІГ

А ти зустрінь мене в степах,
Де ходять хмари бурунами
Де теплий вересень пропах
Лелеками і гарбузами.
Я поведу тебе туди,
Де зайченя дріма під мохом.
Там тиша тиш і дід Забрьоха
Сидить дріма біля води.
Шипшина там гука на чай,
Горить краса її врочиста.
Я виманю тебе із міста;
Ти так і знай, ти так і знай...
Вгорну тебе у чистий сміх
І будемо аборигени.
Свистітиме петрів батіг,
Щоб ти не втік, не втік від мене.

* * *

Я ще отам іду, де осінь пада листом,
Я ще отам, отам, в твоїм далекому місті.
У сонячному дні, в осінньому ластовинні.
Я ще іду, іду...
Застигла на картині...